

Gisteren nog vreemden voor elkaar, vandaag vertrouwde familieleden

→ Vervolg van vorige pagina

Mei 1945: uitzinnig van blijdschap verwelkomen Nederlandse meisjes na vijf jaar oorlog Canadese bevrijders in ons land.

FOTO ANP

over de leuke dingen. De onderlinge vriendschappen en de feestjes in de zomer van 1945." Maar details over ontmoetingen van destijds? Helaas.

Weduwe

In haar beste Engels vertelt Greetje over haar leven in Nederland. Dat ze 37 was toen ze weduwe werd, als moeder van twee kinderen. En dat ze hertrouwde. Haar man is nu negentig jaar en vindt het een heel avontuur om Greetje een week te moeten missen. „Je bent een goede verteller”, vindt nicht Phyllis. „Net als je vader. Als hij zijn verhalen voorlas, kwamen alle kinderen uit de buurt op bezoek om te luisteren.”

Gregt zuigt Greetje elk detail over haar vader op. Dolores vertelt dat haar ouders een gelukkig huwelijk hadden. Ze schetst dat hun vader na zijn jaren bij het leger en de politie hoorspelen schreef en voordrachten hield, voor de radio. Hij was 71 toen hij overleed, na

een herseninfarct.

Ze vertelt ook over haar grootouders: dat oma in 1906 uit Engeland naar Canada kwam en als non in een klooster zat. Tot ze opa ontmoette. Er komen foto's op tafel. Kijk, dit was oma, de non. Op tafel ligt een portret van een jonge vrouw in een engelachtig gewaad. Ze had fotomodel kunnen zijn. En kijk, daar is ook het portret van opa: een stoere bink met donkere krullen. Greetje: „Ik snap wel dat ze voor hem van haar geloof is gevallen.”

Ze vragen of Greetje even in die ene stoel wil gaan zitten. Die ene speciale. Dus dat doet ze. Dan vertellen Doroles en Phyllis dat dat de stoel van grootmoeder was. „Zoals je nu zit en kijkt, lijkt je precies op oma.”

Kaars

Dagenlang trekken ze samen op. Met elkaar gaan ze op bezoek bij het graf van vader Harold. Greetje heeft een kaars mee die ze bij zijn steen neerzet. Aansteken

„
Wat zal vader trots zijn geweest als hij ons hier bij elkaar zag

lukt niet: ijs en sneeuw winnen het van het vlammetje.

Daarna serveert nicht Phyllis een uitgebreid diner bij haar thuis, waar ze bidden

voor het eten. Het geloof speelt een grote rol in het leven van de Canadese dames. Voor Greetje is dat even wennen.

De emoties lopen weer op als ze elkaar cadeautjes geven: Greetje heeft een halssnoer en een armband voor halfzus en nicht meegenomen, zij krijgt sieraden terug die nog van haar oma zijn geweest. „Hier zit ons dna in”, zeggen ze bij het uitpakken. En: „Wat zal vader trots zijn geweest als hij ons hier bij elkaar zag.”

Na zes dagen praten en luisteren, stappen we weer op het vliegtuig. Greetje is doodop, van alle indrukken. „Ze hebben zó verschrikkelijk hun best gedaan om me welkom te laten voelen, daar kun je alleen maar stil van worden.” Ze mijmert dat dat misschien wel de kern was van haar reis: het idee proeven dat ze welkom was, op deze wereld.

Natuurlijk nodigt ze halfzus en nicht bij het afscheid uit om naar Nederland te komen. Die maken al reis-

Een van de zeventuizend bevrijdingskinderen

Greetje Wildschut, de hoofdpersoon van deze reportage, is een van de ongeveer 7000 zogenoemde 'bevrijdingskinderen', die in 1946 in Nederland ter wereld kwamen. Hun vaders waren geallieerde militairen die ons land van het juk van de Tweede Wereldoorlog bevrijdden en hier een warm onthaal kregen.

Eindelijk feest, na donkere jaren onder het Duitse regime. Geen wonder dat de liefde opbloeide, tussen Nederlandse meisjes en de

militairen van ver weg.

Nadat de manschappen verder trokken, bleken duizenden meisjes zwanger te zijn.

Het conservatieve naoorlogse Nederland wist daar zich geen raad mee. Want ongetrouwd een baby krijgen was in die tijd een schande. Dus werden zwangerschappen doodgezwegen, vonden er illegale abortussen plaats en belandden veel aanstaande moeders in kloosters, waar hun kind na de geboorte via adoptie 'verdween'.

plannen. Maar nee, ze hoeft zelf niet meer terug naar Canada. „Alle vragen over waar ik vandaan kom, zijn beantwoord. Het plaatje over mijn verleden is inge-

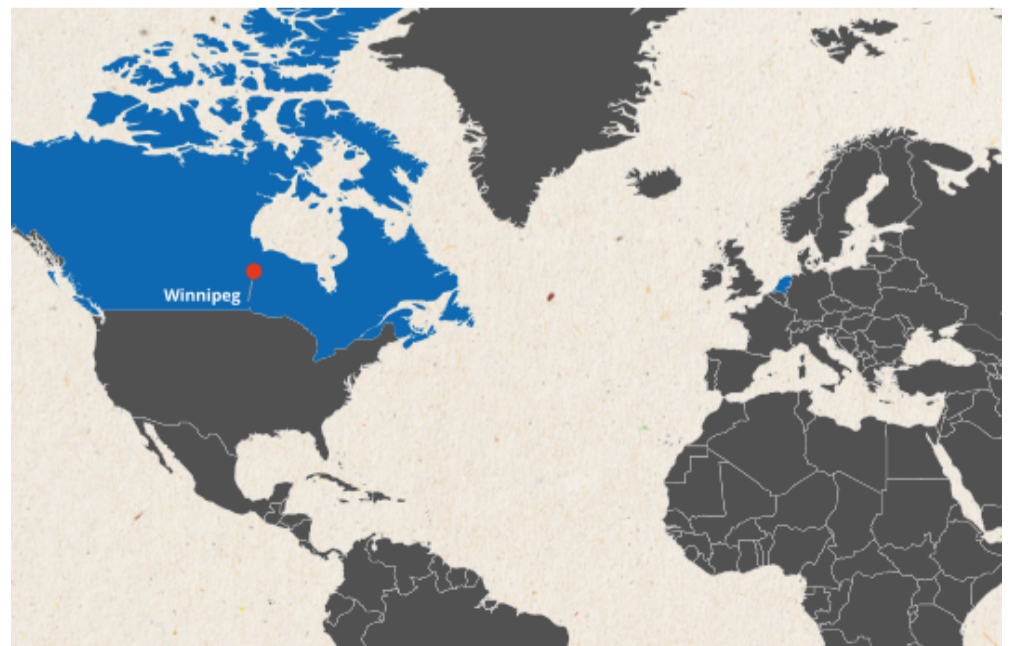
vuld. Ik voel me compleet en ik ben er trots op te kunnen zeggen dat ik de dochter ben van Harold DePaiva.”

Jan Vriend

De halfzussen Dolores (links) en Greetje (midden) met nicht Phyllis.

FOTO MEDIAHUIS

Op meer dan 6.000 kilometer van Nederland vond Greetje haar familie in Winnipeg, Canada.